

Sygn. akt III KRS 37/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kuryło (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania R. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 5 marca 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim [...],

z udziałem: J.S. i J. W.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 sierpnia 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z dnia 5 marca 2014 r. 14 postanowiła: 1/ przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] kandydaturę J. S. – radcy prawnego i J. W. – radcy prawnego; 2/ nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do

pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego kandydatur: [...], R. S. - radcy prawnego, [...] a nadto postanowiła umorzyć postępowanie z wniosku [...].

W uzasadnieniu uchwały podano, że na dwa wolne stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim zgłosiło się siedemnastu wyżej wymienionych kandydatów. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 10 lutego 2014 r. rekomendował Radzie kandydatury J. S. oraz J. W. na powyższe stanowiska sędziowskie. Po przeprowadzeniu w dniu 4 marca 2013 r. rozmów z zaproszonymi kandydatami, Krajowej Rady Sądownictwa na posiedzeniu w dniu 5 marca 2014 r. uznała, że w obecnej procedurze nominacyjnej najlepszymi kandydatami na wakujące stanowiska sędziowskie są J. S. oraz J. W.

J. S. w maju 1997 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...], uzyskując tytuł magistra prawa z ogólną oceną bardzo dobrą. Po odbyciu aplikacji radcowskiej, w maju 2002 r. złożyła egzamin radcowski z łączną oceną bardzo dobrą i została wpisana na listę radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. Od września 2001 r. zatrudniona jest w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Szczecinie, początkowo na stanowisku referenta prawnego, a następnie radcy prawnego w Wydziale Obsługi Prawnej, wykonując te obowiązki do chwili obecnej. Równolegle, od 1 października 2002 r., podjęła zatrudnienie na stanowisku asystenta w Katedrze Prawa Cywilnego i Handlowego Uniwersytetu [...], a następnie od sierpnia 2005 r. zatrudniona była w tym charakterze w Katedrze Prawa Własności Intelektualnej tej uczelni. Po przedstawieniu rozprawy doktorskiej, uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] z dnia 12 czerwca 2008 r. uzyskała stopień naukowy doktora nauk prawnych. Z dniem 1 października 2008 r. mianowana została na stanowisko adiunkta na tym Uniwersytecie, które to stanowisko zajmuje do chwili obecnej. Ponadto w 2002 r. ukończyła z wynikiem bardzo dobrym dwusemestralne studia podyplomowe w Szkole Biznesu w zakresie Administracji Publicznej w Unii Europejskiej. Wykonując zawód radcy prawnego kandydatka świadczyła również, na podstawie umów cywilnoprawnych, pomoc prawną na rzecz Urzędu Gminy w N., Polskiego Towarzystwa Informatycznego oraz Szkoły Biznesu. Od 1 lutego 2013 r.

do chwili obecnej wykonuje obsługę prawną Delegatury Urzędu Komunikacji Elektronicznej w [...]. Ocenę kwalifikacyjną kandydatki sporządził sędzia NSA w stanie spoczynku M. J. Po przeprowadzonej analizie pracy kandydatki sędzia wizytator stwierdził, że lektura pism wnoszonych przez opiniowaną w imieniu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, wskazuje na wysoki profesjonalizm autorki. Cechuje je pełna przejrzystość formalna i wzorowa poprawność językowa, zawarte w nich żądania i wnioski formułowane są w sposób nie pozostawiający wątpliwości co do ich treści, zaś ich uzasadnienia charakteryzują się wszechstronną i wyczerpującą argumentacją. Pozwalają w pełni na poznanie stanowiska reprezentowanej przez kandydatkę strony procesowej. Kandydatka spełnia wszystkie wymogi formalne określone w przepisach art. 6 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych. Dotychczasowy przebieg kariery zawodowej kandydatki, dorobek dydaktyczny i naukowy, udział w postępowaniach przed organami administracyjnymi oraz przed sądami powszechnymi i administracyjnymi, wskazujący na jej doświadczenie także w stosowaniu prawa administracyjnego, uprawniają do stwierdzenia, że przy właściwych sobie cechach charakteru kandydatka stwarza poważną nadzieję na należyte wykonywanie obowiązków sędziowskich w sądzie administracyjnym. Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] na posiedzeniu w dniu 28 czerwca 2013 r. podjęło uchwałę, w której kandydatka otrzymała 2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw” i 3 głosy „wstrzymujące się”. Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] w dniu 1 lipca 2013 r. kandydatka uzyskała 1 głos „za”. W ocenie Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, kandydatka posiada duże doświadczenie zawodowe w dziedzinie prawa administracyjnego oraz doświadczenie dydaktyczne.

J. W. w czerwcu 1984 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...], uzyskując tytuł magistra prawa z ogólną oceną bardzo dobrą. Po odbyciu aplikacji radcowskiej, we wrześniu 1989 r. złożyła egzamin radcowski z łączną oceną bardzo dobrą i została wpisana na listę radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. W okresie od 1989 r. do 2002 r. wykonywała zawód radcy prawnego w różnych instytucjach, m.in. w Kolegium ds. Wykroczeń w Urzędzie Miasta i Gminy w M., Regionalnym Biurze Pracy w M.,

Urzędzie Miasta i Gminy w M., Urzędzie Rejonowym w M., Banku Gospodarki Żywnościowej w M., PZU Inspektorat w B. Z dniem 1 marca 2003 r. została powołana na etatowego członka Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K., którego obowiązki wykonuje do chwili obecnej. Od 25 lipca 2007 r. dodatkowo pełni funkcję Prezesa tego Kolegium. Ocenę kwalifikacyjną kandydatki sporządził sędzia NSA w stanie spoczynku M. J. Po przeprowadzonej analizie pracy kandydatki sędzia wizytator stwierdził, że decyzje opiniowanej cechuje właściwy profesjonalizm - są poprawne pod względem formalnym i językowym, zawarte w nich rozstrzygnięcia są sformułowane w sposób zrozumiały i jednoznaczny, a uzasadnienia decyzji są - w zależności od potrzeb — wszechstronnie, jasno i obszernie argumentowane, ze wskazaniem obowiązującego stanu prawnego. Taką też ocenę badanych aktów potwierdza fakt, że spośród 47 decyzji ostatecznych wydanych z udziałem J. W. jako sprawozdawcy, jedynie osiem zostało uchylonych na skutek skarg wniesionych do sądu administracyjnego przez ich adresatów. Poddane ocenie skargi kasacyjne sporządzone przez kandydatkę, w sposób prawidłowy formułują zarzuty kasacyjne i będące ich konsekwencją wnioski ze wskazaniem ich podstaw prawnych, w sposób czytelny i zrozumiały wskazując przy tym, na czym ma polegać naruszenie prawa przez sąd pierwszej instancji, natomiast uzasadnienia tych zarzutów obszernie i wszechstronnie przytaczają argumenty na ich poparcie. Kandydatka spełnia wszystkie wymogi formalne określone w przepisach art. 6 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych, w szczególności wymóg pozostawania przez dziesięć lat na stanowisku członka samorządowego kolegium odwoławczego, a więc związanym ze stosowaniem prawa administracyjnego. Dotychczasowy przebieg kariery zawodowej kandydatki, w szczególności wieloletnia praktyka orzecznicza w postępowaniu odwoławczym przed samorządowym kolegium odwoławczym, dobry poziom jej orzecznictwa charakteryzujący się poprawną stabilnością decyzji i umiejętnością argumentacji przyjętego stanowiska, prezentowane cechy charakteru, jak rzetelność i zaangażowanie w pracy, pozwalają wyprowadzić wniosek, że kandydatka stwarza w pełni nadzieję na należyte wykonywanie obowiązków sędziowskich w sądzie administracyjnym. Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] na posiedzeniu w dniu 28 czerwca 2013 r. podjęło

uchwałę, w której kandydatka otrzymała 0 głosów „za”, 5 głosów „przeciw” i 0 głosów „wstrzymujących się”. Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] w dniu 1 lipca 2013 r. kandydatka nie uzyskała głosów „za”. W ocenie Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], kandydatka posiada duże doświadczenie zawodowe w dziedzinie prawa administracyjnego.

Przy uwzględnieniu całościowo każdego z przyjętych kryteriów kwalifikacyjnych Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, iż w przedmiotowym postępowaniu nominacyjnym, na wyróżnienie zasługuje kandydatura J. S. oraz J. W. Rada dokonując takiego wyboru miała na uwadze przymioty wskazane w bardzo dobrych opiniach kwalifikacyjnych dotyczących pracy kandydatek. J. S. posiada wieloletnie i wszechstronne doświadczenie zawodowe wykonując zawód radcy prawnego. Ponadto posiada stopień naukowy doktora nauk prawnych. Obowiązki zawodowe potrafi umiejętnie łączyć z karierą naukową pracuje na stanowisku adiunkta w Katedrze Własności Intelektualnej Uniwersytetu [...]. Natomiast J. W. od ponad dziesięciu lat zajmuje się prawem administracyjnym przez pracę w Samorządowym Kolegium Odwoławczym w K., pełniąc również funkcję jego Prezesa. Wcześniej przez wiele lat wykonywała również zawód radcy prawnego w różnych instytucjach. Wytypowane kandydatki nie uzyskały co prawda poparcia środowiska sędziowskiego, jednak należy mieć na uwadze, że nie były one znane w tym środowisku zawodowym, ponieważ pracują poza sądownictwem. Jako osoby nieznane zarówno dla członków Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, jak i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów tego Sądu nie były w ogóle brane pod uwagę w tym środowisku, jako potencjalne kandydatki do objęcia urzędu sędziego. Niewątpliwie miało to wpływ na uzyskany przez kandydatki rezultat głosowania. W ocenie Rady, kandydatki posiadają wieloletnie i wszechstronne doświadczenie zawodowe w pracy na różnych stanowiskach, bogatą wiedzę merytoryczną również w zakresie prawa administracyjnego oraz niezbędne cechy osobowościowe, które pozwalają uznać, że będą rzetelnie wykonywać powierzone obowiązki sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Kandydaci – [...] cofnęli zgłoszenie. Tym samym dalsze postępowanie wszczęte w następstwie złożenia ich wniosków stało się bezprzedmiotowe. Natomiast pozostali kandydaci ubiegający się o stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] nie spełniają w takim stopniu kryteriów ustawowych, jak wskazane kandydatki ocenione najwyżej w obecnej procedurze konkursowej. Ogólna ocena kwalifikacji tych osób, obejmująca doświadczenie zawodowe, opinie wizytacyjne i służbowe na temat ich pracy, a także wyniki ukończenia studiów wyższych i egzaminu zawodowego, nie są w przypadku tych kandydatów tak wyróżniające, jak J. S. oraz J. W.

W trakcie głosowania przeprowadzonego przez Krajową Radę Sądownictwa w dniu 5 marca 2014 r. wymaganą bezwzględną większość głosów otrzymała J. B., natomiast wobec uzyskania przez K. S. i J. W. takiego samego poparcia Rady, zarządzono ponowne głosowanie nad tymi kandydaturami. W głosowaniu tym K. S. uzyskała 9 głosów „za”, 3 „przeciw”, 8 „wstrzymujących się”, natomiast J. W. - 11 głosów „za”, 6 „przeciw”, 3 „wstrzymujących się”, w rezultacie czego udzielono poparcia tej kandydatce.

Odwołanie od powyższej uchwały złożył R. S. W odwołaniu zarzucił naruszenie: 1/ art. 32 ust. 1 zd. 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, albowiem jego kandydatura do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] nie została oceniona przez Krajową Radę Sądownictwa na równych zasadach, co kandydatury innych kandydatów, w tym w szczególności kandydatów rekomendowanych przez Radę; Krajowa Rada Sądownictwa nie uwzględniła stanu faktycznego wynikającego ze zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego; z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, że kwalifikacje odwołującego się, jego doświadczenie zawodowe, opinie wizytacyjne i służbowe na temat jego pracy nie są tak wyróżniające jak ocena kwalifikacji J. S. oraz J. W., co jest sprzeczne z materiałem dowodowym zgromadzonym w postępowaniu konkursowym; 2/ art. 6 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), przez faktycznie zastosowanie pozaustawowej przesłanki, na podstawie której do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego może być powołana osoba, która oprócz spełnienia przesłanek ustawowych

uzyskała akceptację środowiska sędziowskiego - sędziów danego sądu; w sytuacji kiedy uzyskanie akceptacji środowiska sędziowskiego - sędziów danego sądu nie jest jedną z przesłanek wymaganych przez ustawę, a wymogu takiego nie zawierają też inne przepisy prawa; 3/ art. 6 § 1 pkt 6 Prawa o ustroju sądów administracyjnych, albowiem Rada bezpodstawnie i sposób nieuprawniony uznała, że kandydaty kandydatek rekomendowanych przez Radę spełniają w wyższym stopniu niż odwołujący się wymóg wyróżniania się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej w sytuacji, kiedy takiego wnioskowania nie da się wyprowadzić po dokonaniu właściwej oceny kandydaty odwołującego się; 4/ art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2011 r., Nr 126, poz. 714 ze zm.), przez dokonanie rozpatrzenia i oceny kandydaty do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sąd Administracyjny odwołującego się bez wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności, całej dokumentacji konkursowej, ograniczając się do stwierdzenia, że m.in. jego kandydatura nie jest kandydatą lepszą do kandydaty rekomendowanych przez Radę, co uznać należy za nieprawdę ponieważ kandydaci rekomendowani przez Radę posiadają gorsze kwalifikacje i przygotowane zawodowe. Jedynie jedna z rekomendowanych przez Radę kandydatek uzyskała wyższe niż odwołujący się poparcie środowiska sędziowskiego; 5/ art. 29 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, polegającym na nieuzasadnionym nieuwzględnieniu wniosku odwołującego się dotyczącego umożliwienia mu uczestnictwa w posiedzeniu Rady i przedstawienie swojej osoby w takim samym stopniu, jak czwórka kandydatów zaproszonych do uczestnictwa w posiedzeniu Rady; 6/ art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez podjęcie zaskarżonej uchwały bez uwzględnienia całej zgromadzonej dokumentacji, sprzecznie z prawem i w sposób dowolny, bez pełnej i rzetelnej oceny kwalifikacji odwołującego się; 7/ art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez faktyczne nieuwzględnienie kwalifikacji odwołującego się jako kandydata na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, tj. przedłożonych opinii przełożonych, innych opinii, w tym promotora skarżącego prof. dr hab. J. S. oraz innych dokumentów dołączonych do

karty zgłoszenia, skutkiem czego doszło do bezpodstawnego i nieuzasadnionego nierekomendowania kandydatury odwołującego się; 8/ art. 42 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez nienależyte uzasadnienie zaskarżonej uchwały w zakresie stwierdzenia, że odwołujący się uzyskał ocenę kwalifikacyjną gorszą od rekomendowanych kandydatek, w sytuacji kiedy ocena ta jest oceną wyróżniającą, a także z uwagi na sprzeczność uzasadnienia z przedbiegiem postępowania; uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie wyjaśnia, dlaczego kandydat z wyróżniającą oceną kwalifikacyjną nie otrzymał poparcia środowiska sędziowskiego i jakie tej okoliczności nadać znaczenie.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o oddalenie odwołania w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 126, poz. 714, dalej ustawa o KRS), uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. W myśl art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w

granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania.

Odnosnie do granic zaskarżenia wypada stwierdzić, że odwołanie dotyczy punktu 1 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 5 marca 2014 r., zawierającego postanowienie o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatów J. S. i J. W. z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] oraz punktu 2 uchwały w zakresie nieprzedstawienia tej treści wniosku w doniesieniu do odwołującego się. Są to jednocześnie granice rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy.

Co zaś się tyczy podstaw odwołania, to stanowią je zarzuty naruszenia przepisów art. 32 ust. 1 i art. 60 konstytucji RP oraz art. 3 ust. 1, art. 29 ust. 1, art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 i art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, a nadto art. 6 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.).

Pozostaje zatem rozważyć zasadność tych zarzutów, nie tracąc z pola widzenia wyznaczonych przez ustawodawcę granic kognicji Sądu Najwyższego w sprawach z odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących obsady stanowisk sędziowskich. W świetle art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, kognicja ta obejmuje bowiem wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie ani decydowania o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i jako taka powinna ona podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych. Merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji RP, tj.

prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest, w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, konieczna. W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie na stanowisko sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydatów oraz procedur postępowania związanych z ową oceną i przedstawieniem wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 427) czy w ustawie z dnia 26 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.) oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

W rozpoznawanej sprawie skarżący zarzuca naruszenie przez Radę przepisu art. 6 § 1 Prawa o ustroju sądów administracyjnych, ustanawiającego katalog przesłanek, jakie musi spełniać kandydat na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, obejmujący m. in. wymaganie wyróżniania się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Rada kierowała się powyższym kryterium dokonując wyboru kandydatów na wakujące stanowiska sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...] i w uzasadnieniu uchwały szczegółowo wyjaśniła, w czym upatruje spełnienia tejże przesłanki kwalifikacyjnej przez zwyciężczynię konkursu.

Nie ma racji odwołujący się zarzucając Radzie bezpodstawne kierowanie się przy podejmowaniu zaskarżonej uchwały wynikami poparcia udzielonego poszczególnym kandydatom przez środowisko sędziowskie. Wbrew odmiennym wywodom odwołującego się, jest to ustawowa przesłanka wyboru osoby mającej

być przedstawioną Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego. Nie została ona wymieniona w art. 6 § 1 Prawa o ustroju sądów administracyjnych, ale przewidziano ją w przepisach regulujących tryb postępowania nominacyjnego przed Krajową Radą Sądownictwa (art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS).

Co się tyczy zarzutów naruszenia przez Radę przepisów postępowania w trakcie procedury konkursowej wypada stwierdzić, wbrew sugestiom odwołującego się, że wezwanie uczestników postępowania na posiedzenie Rady celem ich wysłuchania nie ma obligatoryjnego charakteru. Z literalnego brzmienia przepisu art. 32 ust. 2 ustawy o KRS jednoznacznie wynika, że wezwania takiego dokonuje się w uzasadnionych przypadkach, a zatem jest ono odstępstwem od reguły rozpatrywania spraw przez Krajową Radę Sądownictwa bez osobistego udziału uczestników postępowania i to Rada decyduje, czy w konkretnej sprawie zachodzi potrzeba sięgnięcia przez nią po ten środek. Chybiony jest zatem zarzut oparty na twierdzeniu, iż Rada nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia w odniesieniu do skarżącego.

Z kolei art. 32 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Naruszenie tego przepisu może zatem polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. Sytuacja taka nie miała miejsca w niniejszej sprawie. Rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną Zespołu członków Rady. Lista ta powinna być pomocna przy podejmowaniu przez Radę uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP zwycięzców konkursu wyłonionych spośród uczestników postępowania. Nie ma ona jednak wiążącego charakteru, gdyż w myśl art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS, to nie Zespół lecz Krajowa Rada Sądownictwa jest organem kompetentnym do występowania z

wnioskami o powołanie na wolne stanowiska sędziowskie. Tak też Rada potraktowała listę rekomendacyjną Zespołu w przedmiotowej procedurze konkursowej, dokonując samodzielnej oceny poszczególnych uczestników postępowania.

Chybiony jest też zarzut obrazy przez Radę art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, przez pominięcie określonych w tym przepisie kryteriów wyboru osób na stanowiska objęte procedurą konkursową, jakimi są kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego. Warto zauważyć, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Co do samych kwalifikacji kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, godzi się podkreślić, że przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością kwalifikacji nie można utożsamiać tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych czy sądów administracyjnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym ustawowym minimum - dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. Aktualny pozostaje przy tym ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r. pogląd judykatury, w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb. Nie

jest przy tym konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z przyjętych kryteriów oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011, nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015). W niniejszym przypadku Rada dopełniła powyższego obowiązku.

Nie można również podzielić zarzutu odwołującego się w kwestii naruszenia art. 42 ust. 1 ustawy o KRS przez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia. Przepis ten stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, nie określa natomiast wymaganej jego treści. Oczywiście jest, że pisemne motywy uchwały nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy. Trzeba więc kierować się w tym zakresie zdrowym rozsądkiem, mając w szczególności na uwadze funkcje i cele uzasadnienia. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów należy przyjąć, że Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie zwycięzcy konkursu. Każdy pozostały kandydat zna własną sytuację (oceny egzaminacyjne, wyniki głosowania w sądzie i opinie), może zatem porównać ją z osiągnięciami kandydata wybranego przez Radę i samodzielnie ocenić, czy niewybranie go przez Radę było uzasadnione. Nadto, nie ma podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki odwołującego się, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy jego kandydatury. Nie przemawiają za tym ani reguły wnioskowania logicznego ani żadne domniemania faktyczne. Wbrew twierdzeniom odwołującego się, kryteria, jakimi kierowała się Rada podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnych osób z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i dodatkowo wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru zwycięzczyń konkursu (wyniki studiów i egzaminu zawodowego kandydatek, uzyskane stopnie i tytuły naukowe, opis przebiegu ich dotychczasowej pracy zawodowej, analiza kwalifikacji dokona przez sędziów wizytatorów oraz opinie przełożonych). Jednocześnie podkreślono, że te same

wymagania zastosowano wobec pozostałych uczestników postępowania, z których żaden nie spełnia łącznie tychże kryteriów w taki stopniu, jak J. i J. W.

Resumując: zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur na wolne stanowiska sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...] jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy oraz zastosowania jednakowych dla uczestników postępowania i zarazem dozwolonych przepisami prawa kryteriów wyboru. Nie można więc przypisać jej cech dowolności. Czyni to bezzasadnymi zarzuty odwołującego się dotyczące naruszenia w niniejszej procedurze konkursowej przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP i wyklucza dalszą ingerencję Sądu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór zwycięzców konkursu.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, Sąd Najwyższy orzekł o jego oddaleniu z mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.